

KNJIŽICA PEETA

EUROPSKI NOVI VIEEK-
- BEZ PREDRAZSUDA

Nikica Uglešić/

Prvi NAACRT (First draft)
za otvorenu i izkrenu znanstvenu i stručnu razpravu

TEEMA:

EUROPSKI NOVI VIEEK

(OD
ORWELLA I HITLERA
DO
CROMWELLA I LUTHERA -
- PA NATRAG)

*Tko ne kroji poviest,
može ju razumjeti samo
prateč/ sblivanja unatrag.
Jer, u jezgri svakoga poviestnoga klupka
- u njegovu zač~~e~~etku - skriven je i cilj.*

¹GLAVNE TOČKE

I. KRATAK OBČI PREEGLED kao UUVOD	7
II. PROTESTANTIZAM ili tzv. REFORMACIJA	12
III. KOJA KRAALJEVSTVA (NII')SU "PREŽIVJELA I (ZAŠTO) KAKO?	17
IV. IZTRIEBLJEENJE CAARSKIH DINASTIJA	20
V. NOVA ISRAELSKA DRŽAVA	23
VI. O UROTNIČKIM TEORIJAMA	27
Dodatak (P.S.)	
VII. HRVATSKA TIEEKOM XIX. I XX. STOLJEĆA	29

¹Pojašnjenje o pravopisu

Načelo je da se čuva tvorba, a izgovor koliko se može - ne remeteći tvorbu:

- glasa zapisan slovom "Č" ("č") zamjenjuje standardno "Ć" ("ć");
- dvostruko napisan samoglasnik je dug;
- podcrtano slovo (samoglasnik ili "r") označuje glavni (težinski) naglasak u višeslogovnoj riječi;

- suglasnik s točkom izpod sebe jedva se čuje ili se, često, ne izgovara.

Neobvezujući dogovor o pojednostavnjenju::

Ako je težinski slog prvi, ne'triebe ga označiti. (Dakle, ako je težinski slog prvi, ne'triebe ga označiti, i too pojednostavnjenje je ovdje primijenjeno.)

I. KRATAK OBČI PREEGLED kao UUVOD

Najznačajniji društveno-politički² događaj u zadnja dva tisućljeća jest, držim bez dvojbe, uzpostava nove israelske države na istomu poviestnom području. I kao da je neka “taajna sila” sveobuhvatno i postupno usmjeravala poviestni tieek kroz zadnjih peet-šeest stoljeeća prema tomu ciilju.

O novoviekovnim planeerima i planovima, odlukama, financijeerima, naredbodaavcima . . . - neemamo dokaaza! Predpostavljamo, dakako, da postoje, ali i da je maali brooj i oniih od “odabranih” i upuućenih kojima su dostupni.

Padoše višenaarodne monarhije - kraaljeevstva i caarstva - što podložnim milom, što brutalnom silom. Oblikovane su razmjerno manje nacionalne držaave: formalne kraljeviine i republike. Tko je neprestance *muutio vodu* - izazivao suukobe i ratove, tko ih je financiirao (s maastnim kamatama), tko je bio odricešio debelu kesu i zašto, tko je crtao kaarte, “tko držao plaatno a tko škar”, možemo tek nasluutiti.

Ono što znaamo jesu obća sbiivanja i pojedinačni događaji, njihov tieek i slieed, te, dakako, njihovi brutalni izvršitelji. Budući da su počeci namjerno i vješto skriveni u raazmjerno dalekoj prošlosti, valja kreenuti od sadašnjosti, unatrag, i pažljivo “odmaatati klupko” raazčlanbom više mogućih uuzrooka svake dobro poznate posliedice. Vjerodostojni zaapisi o ovomu u Europi seežu tek peet-šeest stoljeeća unatrag, pa ni dalje ni šire iić (“kopati”) nee’čemo. A kad se “odmaatajući klupko” doođe do mjesta s kojega unatrag više ne’možemo (ne’znamo!), valja se, korak po korak, vraatiti u sadašnjost.

Priimjerice, kako je i zašto nastao *protestantizam* može se dokuučiti tek po sbiivanjima u XIX. stoljeću, a posve razumjeti - po onima u XX. stoljeću. Serviirana nam i već naširoko uvriečena “znanstvenopoviestna” pojašnjenja u knjigama i školskim učbenicima (o nekim teološkim prieeporima i moralnomu zastranjenju) su, blaago rečeno,

²Najznačajniji i najvažniji poviestni događaj uobće jest dolazak i boravak na zemlji (Utielovljenje, naše Odkupljenje i Uzkrsnuće) Gospodina našega Isusa Krista, praavoga Boga i praavoga čovjeka (Židova, Israelca), *radi naas i radi našega spaasenja*.

uvrieda za zdravorazumski mislećega čovjeka. Kad se, naime, klupko odmota, u srži svega je obmana (relativizacija i redukcija celovite Istine) da bi se postigla svjetovna moć, ostvarili globalni zemaljski ciljevi i, dakako, za sve too imalo opravdanje. Jer, nepromienjiva, žiiva i celovita Istina na ovom svieetu prebiiva samo u Crkvi Katoličkoj - Mističnomu Tieelu Kristovu - koju, sve od Pedesetnice, prosvjetljuje Duh Sveeti. I zato je, najprije, njuu trebalo rušiti i mrviti!

Tomu je u mnogo čemu pomogla duboka kršćanska hereza - *Islām* (po kojoj je Isus Krist samo čovjek - Božji proorok, Isa - uz veliku redukciju NJegova naauka i prešućivanje NJegovih djeela!) - što je u Europu stoljećima nadirala i na nju udarala ognjem i mačem (šiireć svoju vjeru ratnim osvaajanjima i dieleć "Božju pravadu" umjesto Boga i već na zemlji!), a danas to čini prietvornošću s prešutnom podržkom i pomoću globalnih upravitelja.

Nagomilano novčano "osiguranje" zgrnuto kamataarenjem na posudbama za učestale ratne poohode i kolonijalnom pljačkom, dobilo je i dodatni potencijal u resursima iz otkrivenoga "novoga svieeta". Novac je postao najjačom zemaljskom moć, pa je otvoreni naapad mogao započeti! Lucifer (i njegovi - daavno *baačenim na zemlju*) je s *Faustima*, koje je zaveo, odpočinju novi sveobć rat (sada na Zemlji) protiv Puuta, Istine i Života.

Poslie Alberta Velikoga, Rogera Bacona, Tome Akvinskoga, Ivana Duns Scota i Dantea Alighierija, riedki su filozofi, znanstveniici i književniici (Erasmus Roterdamski, W. Shakespeare, I. Newton, R.J. Bošković, A. Einstein, G.K. Chesterton, M. Heidegger - dielimice) koji shvaćaju da je polazište svake spoznaje u vjeri i da je i(I)stina šira (veća) od čovjeka. (Too je na kraju implicate priznao i usamljeni slobodoumni I. Kant, ali biilo je prekasno za izpravljanje uumnih *Kritika* trodielnoga **uuma** - za kojega po auktoru, zapravo, i ne znamo što točno jest, a ako je, pak, *uum* osnovni poojam, njegova kritika je bezsmislena. Imala bi smisla tek kritika izvedenoga poojma - *razuma*!)

U "velikim doprinosima" onih ostalih (zaluutalih, što su muudrost sveli na znanost, a istine - na činjenice) odkriivamo:

- Puut se zameće krivudavim stazicama, što manjih što većih, filozofskih zastranjeenja (od F. Bacona i T. Hobbsa, preko P. Holbacha i J.G. Fichtea, pa i G.W.F. Hegela, do A. Schopenhauera, F. Nitschea i dr.) kao i kvaziknjiževnim i kvaziznanstvenim ideološkim obmanama (J. Milton, D. Diderot, P.M. Voltaire - ponajviše, J.J. Rousseau, K. Marx - pragmatički i huškački bezobzirno, K. Jaspers, J-P. Sartre ...); Posebice spomeenimo (R. Descatesov) filozofski "aksiom": *Cogito, ergo sum*. (Na njemu se, kaažu, utemeljio tzv. *Racionalizam*!) U njemu

su osnovni pojmovi, glagoli (sic!) *misлити* i *biti* (*postojati*), a za istinu se prihvaća (vjera!) samo njihov postulirani odnos, ali ne abstraktno nego konkretno primijenjen na (skrivenu!) zamjenicu *jaa* (u sadašnjemu vremenu!). Slieedi da, i ne određujući što je, predpostavljeno *jaa* **postoji**. Tiime smo se zavrtjeli (zatvorili) u logički krug što pokazuje izpraznost “slaavnoga aksioma”³. A too najjasnije odkriiva njegova (logički mu ekvivalentna) negaacija: “Ako (*jaa*) ne postojim, onda (*jaa*) ni ne mislim.” Oo, kako “fundamentalno i prosvjetljujuće”! Da se je, filozofirajući, taaj doista izvrstan matematičar, bio barem zapiitao . “Što je bilo prije: jaa je ili kokoš?”!

- Istina se izkrivljuje okrnjiivanjem i vlastitim tumačenjem vječne Rieeči i nadomješta vlastitim “istinama” (protestantski teolozi) kao i relativnim i promijenjivim znanstvenim činjenicama (tzv. prosvjetiteljstvo).

- Hegelova *duhovna filozofija* i Marxov *dijalektički materijalizam* su, u biiti, dvie straane istoga zavodljiva lažna novčića.

- Život se promaatra i uzima kao slučajan i prolazan fizičko-kemijski događaj, odnosno sbiivanje, a čovjeka kao evolucijski vrhunac (uz pogriješno i zlonamjerno tumačenje veoma vriedna celovita C. Darwinova djela i njegovih promišljanja (osim onih eugeničkih!).

Zar je onda čudno da tzv. kršćani, pljačkajući i iztriebljujući prekomorske naarode, obnavljaju robovlastnički sustav pod krinkom tzv. demokracije i “neotudivih” ljudskih praava. Ali, gle “čuda!”, tzv. ljudska praava utemeljuju se na moći i sili, a ne na dostojanstvu Božjega stvorenja kao *slike NJegove*. Pritom se, dakako, odmah jaavlja ovo obće i neizostavno piitanje: Zašto, tj. po čemu, je čovjekovo praavo na žiivljenje iznad praava na žiivljenje, recimo, viinske mušice?

Napokon, i ono najužasnije: Na čemu je utemeljeno “praavo na čedomorstvo”? Raazlog je, dakako, nečiji straah od prenapučenosti, a najmanje se vidi kad se iztriebljuju oni koji se još ne vide. Jaa *ču* samo ukratko razsvietliti puut od opake nakane do usadnje u podsviest lakomislena čovjeka:

- trudnoća i porođaj su se u XX. stoljeću smišljeno počeli tretirati kao boleesti;

- s vremenom, umjesto da se u svakoj bolnici opreemi malen oodjel s nekoliko posteelja za rizične slučajeve, truudniice mooraju na raznorazne višekratne preglede u bolniice i sve odreeda mooraju raadati u bolnicama - bolničkim rodilištima;

³S druge straane, shvati li se navedeno počelo metafizički, ono kazuje isto što čujemo i na početku Ivanova Evandjelja (Iv 1, 1): *U početku bijaše Rieeč (Logos, Miisao) ...* I tako su se vrli “racionalni provietitelji” uhvatili u vlastitu zaamku (namijenjenu vjernicima!).

- ako, dakle, trudnoća i porođaj, pa i materinstvo, nii'su prirodne (najprirodnije!) ženino poslaanje ni najveći daar, nego su opaasnosti za žensko tieelo, tj. potencijalno i boleesti, ženama treba "dati praavo" da ih se oslobode;

- too što je tiime, pod krinkom lažne skrbi i dobroćinstva, prirodna *funkcija* (za vjernike, najveći Božji daar ženama: materinstvo!) zalutala u praavni labirint s dopuštećenjem za ubijanje onih koji ne'mogu ni prosviedovati, a kamo li se braaniti, tko da se poslie na too osvrće!

I dok neki "službeni poviestničari" govore i pišu o XX. stoljeću kao o dobu najmasovnijih i najkrvavijih ratova s najbrojnijim civilnim (ratnim i međuratnim) žrtvama, a drugi kao o dobu najvećega znanstvenotehnološkoga naapredka, očigledna i nepobitna karakteristika XX. stoljeća jest ozakonjeenje strahotnoga čedomorstva. Broj ubijene nerođene djetce procjenjuje se na više stotina milijuna i višestruka premašuje sve iine žrtve. A too straašno zlo traaje, potiče se i nastavlja dalje;

K tomu, ima li već perverzije od ozakonjeenja nastranih (istospolnih) brakova s dopuštećenjem da usvaajaju i odgaajaju tuđu djetcu dok vlastitu ne žele imati?! Naša zavedena i bolestna braća (i, još više, sesree!) se tiime sada i jaavno diče jer su ih, u njihovoj nedoumici, izopačeni kvaziznanstvenici i ideolozi uvjerali da njihovo naginganje k nastranosti nii'je "virus" moguće teške bolesti, kojega treba strogo nadzirati, nego poticaj za izbor toga "prirodnog" nagnuća da bi se "oslobodili" i živjeli vlastitu "(rodnu) osobnost" (tj. da bi "biit izpunila i određila biitak"⁴ - po izopačenoj "obstoynostnoj" kvazifilozofiji plitkoga marksističkog sledbenika J.-P. Sartrea i od njega zavedene, pa poslie posve smućene i umišljene, S. de Beauvoir).

Zemaljska praavda ne'smje suđiti (i neka ne'suđi!) o ovako odbaačenim i zatrtim životima. Ali, neka se znaa i zapamti: Tako pomorena nerođena djetca naač će se liicem u liice sa svojim materama (i svojim "stručnim" ubojicama) i traazit će od njih odgovore i zadovoljštinu! A njima će biti teže nego Herodu pred nevinom djetćicom!

Paradoksalno je too da je, s vekikim naapredkom matematičke miisli i prirodoznanstvenih otkrića, odbaačeno, umjesto da je osnaaženo, oso temeljno i polazno - *vjera*, i da je oslonac ostao samo na razumu. I "hromi" znanstvenici, tj. oni koji previjaju da je znanost utemeljena na vjeri (ali **vjeruju** "hromoj" filozofiji i, implicitno, njuu prihvaćaju za svoje polazište!) mogu otkriti mnoštvo zadivljujućih činjenica, ali nee'će niti mogu doprieti do I(i)stine. Katastrofalne posljedica su se ubrzo pokazale, a tieekom naarednih stoljeća još pogoršavale. Naposljeđku, sleep je danas svatko komu ni stogodišnji dirigiirani

⁴Suuplji "egzistencijalistički" analogon Descartesova "počela" *Cogito, ergo sum*.

redoslied strahotnih društvenih sbiivanja (1848.-1948. g. - razodkriven razmaatranjem unatrag) ni'je otvorio oči!

A izvršitelji, u duhovnoj i svietovnoj domeeni (četvorica su spomenuta u naaslovu, pa M. Robespierre, G. Danton, J.P. Marat, N. Bonaparte, O. von Bismarck, G. Garibaldi, V.I. Lenjin ...), doista ne shvatiše dubinsku svrhu onoga što (u)činiše (kao ni oni prie dva tisućljeća) pa i njih pokriiva sveobuhvatna oprostna molitva: *Otče, oprosti im! Ne'znaju što čine.*

Napokon, čovjek koji hoće razumjeti poviestna sbiivanja moora (na-jprie i barem sebi) postaviti ovo piitanje: Zašto se u “završnim i službenim” poviestnim priikazima **svi, osim jednoga**, “veliki i manje veliki” svietski duhovni i tvaarni razaratelji i ratni osvajači - izvršitelji - (od Aleksandra Velikog,-Julija Cesara i Jin-Gis Kaana, preko Vilima Osvajača, Sulejmana Veličanstvenog i Napoleona Bonaparte, pa do onih svima znaanih u XX. stoljeću) opisuju kao “naapredne” i pozitivne osoobe? A zdravorazumnomu čovjeku je očito da su (po duhovnoj ostaavštini i uzgrednim naatuknicama o njihovu karakteru) svi oni biili oholi, častohlepni i bezdušni psihopati i (po djelima) strahotni **mega-zločinci**. U svoje vrieeme svatko od njih je izvršio, manje ili više uzpješno, postavljenu i prihvaćenu zadaću, kojoj svrhe najčešće i nii'je bio sviestan, a poslie je nestao ili je bio maknut s jaavne scene.

Budući da su planeeri skriveni, planovi nedostupni, i financijeeri absolutno zaštićeni, razmaatrat ćemo samo djela najpoznatijih izvršiteelja i njihove globalne posljediice. Na filozofsko-teorijsko te ideološko “pripremanje društvenoga tereena” za što uzpješnije djelovanje probranih bolestnih izvršiteelja tek ćemo uzgredice upozoraavati.

II. PROTESTANTIZAM ili tzv. REFORMACIJA

Odmah, i da ne bude zabune, tvrdim: *takozvana Reformacija*. Jer, doista, ništa ni'ije bilo reformirano (preoblikovano), ni tada ni posle. Raadilo se, i još uvijek jest tako, samo o drastičnomu osiromašćenju kršćanskoga naauka s ciljem (onih skrivenih) da se Crkvu suobliči svieetu te mrvljenjem oslabi. I da, k tomu, dugoročno, dogmatsko osiromašćenje i moralna relativizacija zamagle svieest o osobnomu griehu te donesu magičan priivid o "naaravnosti" granziva stjecanja zemaljskih bogatstava i moći. U tomu je sažeta ideologija po kojoj je iznjedren protestantizam. Stoga bi za *Protestantizam* bolji naaziv bio *Velika Redukcija* (Isusova naauka⁵).

Podmetnuto ideološko polazište: "Crkva Katolička hodi pogriješnim puutom već četrnaest stoljeća (od smrti posljednjega apostola). Treba se vratiti na početak - Isusa Krista i Sveeto Piismo - i nanovo tumačiti Rieeč (piisanu i utjelovljenu) vlastitom glaavom!" Ostaje samo potražiti i odabrati izvršitelja za uzpješnu provedbu (uz obilnu pomoć skrivenih ideologa i financijera)! Protestanti ni dandanas ne shvaćaju izravnu i očitu protuslovnost svojega polazišta i Isusovih rieči ... *i vraata paklena nee'će ju nadvlaadati*. Jer, po njima, Isus se je prevario - NJegova Crkva je tieekom četrnaest stoljeća bila nadvlaadana (dok, napokon, nii'je uzstao "novi Pavao" - Martin Luther)! A kad je polazište pogriješno, malo što od izvedenoga može, i tek slučajno, biti izpravno.

Razprava ...

Po njima, dakle, *praavo* kršćanstvo - protestantizam - počinje iznova s njim i njegovim sliedbenicima⁶. Prvoga izvršitelja ("apostola"), M. Luthera, na duhovnomu području sliede "učeniici" P. Melanchton, H. Zwingli, J. Calvin ..., ali se odmah očituju njihova razmimoilaženja i podiele⁷ među njihovim sliedbenicima. Od triju načela po kojima razvijaju svoju teologiju, najvažnije im je ono nazvano *Sola Scriptura*, tj. "samo Piismo - Biblija". Zanimljivo li, za trenutak, znatno osiromašćenje i polaznu manjkavost, ostaje pitanje o Crkvi tieekom prvih (nekoliko) stoljeća - bez Biblije (Evandeeļa). No too i nii'je "glavna praznina"! Naime, praznina doslovno postoji jer je *Sola Scriptura*

⁵Korak dalje je Islaam, koji je još i njegovo *veliko izkrivljenje*: "Isus nii'je Siin Božji!"

⁶Kao što su i (vriemenski nam bliži) komunisti najavljivali da sloboda, praavda, jednaakost i blogostaanje dolaze (tek i samo) s njima i po njima!

⁷*diabolos* - dielitelj

kao (protestantsko) teološko izvorište zapravo, “Sola Scriptura reducta et redacta”.

Dok se u trima tzv. sinoptičkim evanđeljima (po Maarku, Mateju i Luuki) Isusa prikazuje kao, pretežito, navjestitelja Kraaljevstva Božjega i jedinioga izravnog posrednika na spaasenjskomu puutu preko Odkupljenja, koji ne dokađiva već izpuunja Staari Zaavjet svojemu Izabranom naarodu, u Evandlju po Ivanu, uz too, odkriivamo (Iv 13 - 17) što je ono *novo* Isus donio, učinio i zajamčio svemu rodu ljudskom. Kod sinoptika, Isus nas poučava, lieći ..., odkupljuje i spasaava vršeći volju Očevu, a kod Ivana je, k tomu, jasno naglašena NJegova božanska neodjeljivost od Očca i Duha kao i obećanje NJegove traajne euharistijske prisutnosti na zemlji. Čvrstim držanjem uz sinoptičare, a zanemarivanjem ili previjđanjem nekih poglaavlja (pa i samo nekih reedaka) po Ivanu, Isusova osoba postaje više zemaljskom nego nebeskom - preteeže “horizontalno” nad onim “vertikalnim”.

Bez celovita Evandlja po Ivanu, Isusa - Siina Božjega i Siina Čovječjega u istoj osobi - može se vlastitim plitkim promišljanjem shvatiti i doživjeti tek kao najvećega i posljednjega Božjeg prooroka - Siina Čovječjega - koji naviešta Kraaljevstvo Božje i NJegova Kraalja, te Ga kadkad odkriiva, a kadkad prikriiva - kao otaajstvenoga Siina Božjega - “u sebi ili kroz sebe”.

Razprava ...

Ukaazat ću i na nekoliko protestantskih “preskaakaanja” ili zanemarivaanja nekih reedaka u Ivanovu evandlja. A “gola” sinoptička evandelja (“horizontala bez Ivanove vertikale”) u umišljenim glaavama otvaraju vraata mnogim stranputicama.

- Prvo i fundamentalno: Bez Iv 6, 51-71, neema nedvojbeno uporišta za žiivu Euharistiju. U ovom su se naša protestantska braća pridružila onima što rekoše: *Tvrda je to besjeda! Tko ju može slušati?* i odstupuše, tj. više nii’su išli za Isusom;

- drugo, po Iv 14, 15-31, jasno proizlazi da će Duh Sveeti voditi i prosvjetljiivati one koji (za) Isusa budu svjedočili kad Oon uziide k Očcu (i ondje im bude *pripravljaao mjesto*). Dakle, ne samo Piismo (po pojedinačnoj vlastitoj pameti) nego i, u zajedničkoj molitvi, stalna i presudna pomoć od Duha Sveetoga;

- treće, Marijino *vasda djevičanstvo* se bez Ivanova evandlja mnogo teže braani. Naime, svojevolumeno tumačeći pojmove *brat* i *sestra*, protestanti govore o Marijinoj “djetci” (“*Isusovoj braći i setrama*”) pozivajući se, primjerice, na Mt 6, 3 i Mt 12, 47, a zanemaruju Iv 19, 25-27;

- četvrto, da u Iv 21, 22, Gospodin najavljuje skroviti dolazak radi uznesenja svoje matere (dušom i tieelom) na nebo, too protestantski teolog apriori (sbog svooga polazišta) dokuučiti ne može.

Sažeti zaaključak (i bez piisane ostaavštine crkvenih otaaca): Pred snaagom, visinom i dubinom Ivanova evanđelja se stupovi-nosači protestanske teologije ruše kao kartonska kulisa.

Budući da je u protestantskoj vjerničkoj praksi gotovo sve usmjereno na Kristovu osobu - Isusa Nazarećanina - i na Njegovo djelovanje tieekom zemaljskoga života, vrlo malo proostora i vriemena preostaje za bilo koga ili što drugo. Boog Otac se, uglavnom, spominje u kontekstu Staaroga Zaavjeta, a Duh Sveeti tek sporadično. Neema Blaažene Djevice Marije, neema Obćinstva sviih sveetih, neema Čistilišta ... Stoga ne čudi da se protestantizam očituje kao "kršćanstvo suobličeno ovomu svieetu", a dokaz za too je njegovo mrvljenje na tisuuće i tisuuće raazličitih zajednica ("crkava") kao i broojni pojedinačni ili skupni prieelazi iz jedne zajednice u drugu ili osniivanje novih zajedniice. I obć je doojam da je u protestantizmu izblieedila svieštnost o čovjekovoj grieshnosti i o grieehu u svieetu obćenito (A upravo too, *grieeh u Crkvi*, bijaše glavno polazište za njihovo odpadništvo od Crkve!) Pogledajmo samo u što se je izrodilo "iznimno dopušteenje" za raazkid (počevši od Henrika VIII.) sveete ženitbe i njegove posliedice na današnju obitelj!

Napokon, sveukupno gledajući, protestanti kao da nii'su svieštni svojega paradoksnog staanja, odnosno naastojanja: Umjesto da se čvrsto drže (svojega!) nepromienjiva "Vjervovanja", te sebe mieenjaju, izgrađuju i usavrišuju u skladu s njim, oni ili mieenjaju izvorno *Vjervovanje* prilagođavajući ga sebi - svojim potreabama i željama, ili (u Anglikanskoj crkva, priimjerice) izgovaraju *Apostolsko Vjervovanje*, ali u neke njegove dielove ne vjeruju. (A jedno od triju protestantskih načelaa je *Sola Fide*!)

Razprava ...

Tako je započelo, a i još traje, doba novoga vieeka što ga sažima poslovica: *Što se babi htilo, too joj se i snilo* (i na tomu se poraadilo!). I ne zaboravimo, protestantizam je najprije našao uporište u plemstvu i aristokraaciji (bogaćenje otimanjem Crkvi darovanih poosjeada), a ne u širokomu vjerničkom puuku. Poslie je došlo omo: da su kmetovi i podaniici prisiljavani prihvatiti vjeru svojih gospodaara.

A glavnina novovieke filozofije u stopu prati protestantsko zastranjeenje. Umjesto vjerom, hraani se izpraznom ohološću i oslaanja na (lažnu) *naadu* (ne na *ufanje*⁸!) da je sposoobnost čovjekova uuma neizcrpna.

⁸*Naada* (kao i *očekiivanje*) jest **tielesna**, a *ufanje* (kao i *uzdaanje*) - **duhovna** kategorija.

Pa vrteći se u kruug i udarajući glaavom u ziid, jer ne može odgoovoriti na piitaanja “tko?” i “što?”, pokušaava zamagliti pojmove i reći tek “kako?” - bez određenoga subjekta ili objekta, odnosno. svrhe ili cilja, pa ih zamjenjuje sredstvima. Takvi novoviekovni filozofi ne uvijidaju da su (svoju!) filozofiju - *mudroslovlje* - degradirali do razine puukoga sredstva, tj. sveli ju na “hromu” znanost.

Posliedično, znanost i umjetnost su s tiim usklađene. U znanosti više neema moralne dvojbe o tomu što je dopustivo ni tko smje činiti što, nego može li! Pa ako može, i još mu (i njima) donosi tvaarnu korist, bogatstvo i mood nad drugima, neka čini! O umjetnosti, glasbenoj i likovnoj, boolno mi je i govoriti. Smijao bih se da mi se ne plaće nad tolikim srozaavanjem svega uzvišenoga i obezvriedivanjem neprocienjiva daara Božjega. Rieedki su znanstveniici i umjetniici koji su u poniznoj zahvaalnosti sačuuvali nešto od straaha Božjega. Ali što se i može očekivati kad potragu za I(i)stinom i LJ(lj)epotom zamieene taština i oholost, umišljena samodostatnost i vulgarni samodopadni ekshibicionizam?!

Svi preduvjeti za raast, zaamah i bujanje brutalnoga kapitalizma u protestantskomu ozračju - krščaanstvu suobličenu ovomu svieetu - bijahu osigurani.

Što nam je činiti? Samo svjedočiti za Istinu i zahvalno moliti sve do *Žetve*! Jer kad je *Laažac* i *Zaavodnik* sa svojima, preko M. Luthera i drugih, posijao *kuukolj sred pšenice* (koji ne smjemo naasilno čupati!), Božji odgovor je biila zaaštita spomoču Isusovačkoga Reeda preko sv. Ignaacija Loyolskoga, te preko sv. Terezije Avilske kao i sv. Ivana od Kriiža, a u novu'odkrivenomu svieetu ukaazanje Goospe Guadalupske. Pa i pobožnost kroz Goospinu Kronicu (i protiv islamske hereze) doniela je mnoge miloosti. A čovječji odgovor, tj. naasilno čupanje izrastloga korova, (priimjerice, u Francuzkoj) pokaazao nam je koliko su Gospodinove rieči o tomu biile duboke i istinite! Pa i u novije vrieeme (XX. stoljeće), na straašno zlo i velika zastranjeenje u Europi (uključujući i bielosvietske *New Age* - “kukoljaše”), neki od Božjih odgovora bijahu sv. Maksimilijan. Kolbe s *Voojskom od Bezgriešne* te sv. Josemaria. Escriva s *Opusom Dei* kao i sv. Edita Stein.

Napokon, sloboda je u našem dobu najizkrivljeniji pojam i njezino pogriešno poimanje je najpogubnija pošast za našu mlaadež. Misleći da smje sve što može (ako hoće ili poželi), mlaadež se zapleće kao *pile u kućinu*, jer nii'je osvieštena da se dopuuštajuć i popuuštajuć sebi i uzimajuć slobodu “za” (nešto), istodobno odlučuje i za slobodu “protiv” (nečega). Jer, sloboda je voljni izbor po kojemu se, u **omeđenosti** zadanioj načeelima, nešto prihvaća, a nešto odbija - nikako (oportunistički)

oboje. A i Oon nas uči: *Nijedan sluuga ne može sluužiti dvojici gospodaara. . .*

Na kraju, tko želi o svemu ovomu više znati i još bolje sve razumjeti, neka čita G.K. Chestertona. Jednostavnost, čistota i točnost njegovih misli, zapazanja i rieči režu, poput kirurškoga skalpela, i otvaraju gotovo sve gnojne i smrdljive čireve, rane i tuumore novovjekovnoga društva iz kojih se ciedi smrtonosan otrov. O njemu se doista smje tvrditi: NJega, jer Branitelj bijaše s njim, *Lazac i Čovjekubojica od početka* ne uzpievaše obmaaniti ni zavezti. A takve - nezabludive i neslomve I(i)stinoljubce - gospodaari ovoga svieeta prešućuju i ignoriraju koliko najviše mogu. Stoga, nažalost, premnogi nii'su nikad čuli niti ~~č~~ ikad (do)znati⁹ za njega kao ni za njegova djela.

⁹Jaa sam ga, nilošću Božjom, odkrio s navršenih sedamdeset!

III. KOJA KRAALJEVSTVA (NII')SU "PREŽIVJELA" I (ZAŠTO) KAKO?

Bijaše zadano (ultimativno):

- ili raazkol (od Crkve), dakle, prihvatiti protestantizam i obstanak formalnoga kraaljevstva uz nagradu od plienitbe crkvene imovine (sjeverne europske zemlje),
- ili iztriebljenje vladarske obitelji (Francuzka, Portugal).

Španjolska je specifičan slučaj (tijekom svih pet stoljeća!). Naasilna provedba (u Španjolskoj) dugoročna plaana započela je ratnim naapadom Francuzkoga Kraaljevstva (u saavezničtvu s Otomanskim Caarstvom!) na španjolsko ozemlje Sveetoga Riimskog Caarstva pod Karlom V. Je li slučajno too da je u tomu ratu, baš na Duhove 1521. godine, teško ranjen budući sveetac - utemeljitelj Isusovačkoga Reeda - Ignacije Lojolski?! .

U isto vrijeme, u sjevernonjemačkomu ozemlju Sveetoga Riimskog Caarstva, plemstvo prihvaća protestantizam bogateći se otimanjem crkvenih posjeda i njezine imovine.

U **Englezkoj** se kraalj Henrik VIII. u početku suprotstavlja Lutherovu naauku, a onda se okreće protiv paaape (Leona X, poslije i protiv Crkve) jer niti je dopustio razvrgnuće njegove prve i valjane ženitbe. U ludoj oholosti, podržan od parlamenta, odieljuje se od Katoličke Crkve, okrutno progoni i iztriebljuje katoličaaanstvo, a osniiva "svoju" Anglikansku *crkvu*, kojoj je oon vrhovni poglavar. (Zar niti je neobično, čak i paradoksalno, osporaavati valjanost postojećih **crkvene** ženitbene sveze, a onda osnovati vlastitu *crkvu* za sklaapanje iste sveze?!) Plemstvo (ne naarod!) je većinski uz njega jer se debelo bogati pljačkom i otimanjem svega što pripada Katoličkoj Crkvi.

A nedugo poslije nastupa najučinkovitiji izvršitelj - Oliver Cromwell. Njegovo djelo (zadaca) se može sažeti ovako: Sofisticiranim spletkama i brutalnim krvavim naasiljem, kraaljevsku vladavinu (Britanskim imperijem) s formalnim parlamentom presložiti u parlamentarnu vladavinu s formalnim kraaljem. A onda je "tajanstveno" maknut. Uz pješnosti je doprieniela otočna izoliranost (neema brze saavezničke vanjske pomoći u obrani), a too je i raazlog zašto je provedba "globalnoga plaana" započela baš u Englezkoj!

Taaj model je, kao stvaaran primjer, poslužio da se, prihvaćanjem protestantizma (sada bez previše prolivene krvi) formalno obdrže današnja sjevernoeuropska i skandinavska kraaljevstva.

Razprava . . .

Francuzka kraljevina (turska saaveznica!), držeći se dostatno jaakom, nii'je se htjela tek tako pokoriti. Dobro znaamo što je uslijedilo (i too iznutra!) koncem XVIII. stoljeća. Krvavi potoci tekli su Pariizom, smaknuti kralj, kraljica i naasljednici te mnoštvo katoličkih svećeniika. A onda je *Revolucija* pojela i svoju dietcu - svima dobro znaane i razvikane izvršitelje - boorce za "jednaakost, bratstvo i slobodu". (Uzgredice, ovo nii'je bilo najteže doba za katoličku Crkvu u Francuzkoj. Najteže su bile pedesete godine XIX. stoljeća - koliko u Francuzkoj, toliko i u cielej Europi. *Zmija* je glaavu toliko drzko, oholo i opasno bila podigla, da se je moralo sbiti ono što se sbilo u Lurdu A.D. 1858.)

Za europske držaave, globalno, bio je odabran model *europskoga Cromwella*. Oon (Napoleon) trieba dovršiti posao: "Urazumiti" Prusiju, presložiti Španjolsku i Portugal, uništiti Paapinsku državu, srušiti Mletačku (i Dubrovačku) Republika, dotuući Sveeto Riimsko Caarstvo, te "pripitomiti" Rusiju. Uzpieh: polovičan. Izvršitelj maknut! Vrlo je znakovito da Napoleon, pošto je pokorio Mletačku (i Dubrovačku) Reubliku, nii'je uzpio doprieti do Beeča s juužne, hrvatske, straane. Voojsku su mu u Hrvatskoj zaustavili i odbaacili hrvatski branitelji Habsburške Monarhije. Zato se je potom do Beeča probio sa sjeverne, njemačke, straane! Napomeenimo, k tomu, da mu je pri bieegu iz Rusije, život, doslovno, spaasila "zaaštitna" hrvatska pukovnija. A, uzgredice, najpogubnija posliedica najezde "francuzkih provietiteelja" po ratnomu poohodu na hrvatsku obalu bila je zatvaaranje, 1807. g., prvoga hrvatskoga sveučilišta utemeljenoga po dominikaancima u Zadru A.D. 1396. - *Sapienti sat!*)

Razprava ... ?

NJemačka i Italija su u drugoj polovini XIX. stoljeća silom (Bismarck, Garibaldi) oformljene i "skepane" (**ne ujedinjene, jer prieenii'su postojale!**) "na kredit - duug". (Vraatile su ga, s krvavim kamatama, u dvama obrocima tieekom XX. stoljeća!) Veliki dielovi razkomadanoga Sveetoga Riimskog Caarstva postali su dielovima novostvrenih držaava: juužne i središnje "njemačke" kneževine sad su u NJemačkoj ("prošiirenoj Prussiji"), a Naapuljsko Kraaljevstvo - u Italiji. A tek će se u XX. stoljeću, kad vraate sav duug, učvrstiti njihove sadašnje graniice.

Razprava ...

Poslie polovična uzpieha Napoleonova poohoda na **Pirinehski Poluotok**, u Španjolskoj jr na kratko vrieeme bio "zakraljen" J. Bonaparte (Napoleonov brat), a o Portugalu se razgradnja pripreemala iznutra.

U **Portugalu** sliiedi dugotrajni tzv. *restauracijski rat* do onemoćalosti i iscrpljenosti kraaljevske vlasti. No kruna se ni tada ne predaje, pa se

pristuupa nesmiljenoj egzekuciji “neprolagođenih. Atentatori ubijaju kralja Karla i sina njegova Luisa Filipa (1905. g.). Na kratko vrijeme krunu preuzima drugi sin, Manuel II., koji glavu spasaava bjezgom u doživotno progonstvo (1910. g.), a Portugal se proglašuje republikom. Ne zaboravimo da je odprilike u isto vrijeme u Rusija propao pokušaj prve komunističke revolucije (Lenjin, 1905. g.)! Ista marksistička ideologija (i komunistička praksa) udarila je na europsku kršćansku uljudbu i civilizaciju s dviju nasuprotnih strana - zapadne i istočne - hoteći da se, na kraju, posve zatre kršćanska (katolička i pravoslavna) vjera od Portugala do Urala. Tko misli da *Goospa Fatimska* (A.D. 1917.; posebice, zahtjev da Papa u zajedništvu sa svim katoličkim biskupima posveeti Rusiju njezinu Bzgrješnomu Srdcu) s ovim nema veza, ljuuto se vara!

U **Španjolskpj** su društveno-političke miene tijekom XIX. i XX. stoljeća dobro poznate: Raztaakanje iznutra (Katalonija i Baskija; kad i kod nas *Iliirski preporod!*), pa Ferdinand VII., Marija Kristina, B. Esportero, R.D. Nervaez . . . , “republikansko-monarhističke” miene i unutarnji suukobi - svo do smireenja u monarhiji pod Alfonsom XII. Sve u svemu, dakle, neuzpieh! Stoga se priprema novi pristup: Nepokolebljivu katoliku, Alfonsu XIII., pošto je dopuustio te proglašio posvetu Španjolskoga Kraljevstva Presveatomu Srdcu Isusovu, postvaljen je ultimatum: “Ili u loožu ili detronizacija.” Do kraja vjeran Kristu i Crkvi, pdnio je žrtvu, dok je komunistička revolucija uz široku *internacionalnu* vojnu pomoć odpočinjala. Prvo je izrežirana *diktatura* (1930.-1935. g.), a onda je pokrenut *građanski rat* (1936.-1939. g.). I da ne bii generala Franca, ode Španjolska “u crveno”. (A, zanimljivo, da 70-tih godina nii’je biilo generala Pinocheta, otišao bi i Čile “u crveno”!) Franco je g. 1975. ostavio Španjolsku kao ustavnu monarhiju, tj. kraljevinu u kojoj je kralj tek simbolična figura. I po tomu je Španjolska, jedina izrazito katolička država (naacija), sukladna “preživjelim” protestantskim kraljevinama. (A velika razlika je količini prolivene krvi!). Hrvatska pučka mudrost ovakve iznimke opisuje poslovičom: *Da se Vlasi ne dosjete!*

Razprava . . .

IV. IZTRIEBLJEENJE CAARSKIH DINASTIJA

Napoleon je tek dielimice izvršio zadaću u svezi s rušenjem Sveetoga Riimskog Caarstva, dok je posve podbaacio u Španjolskoj i Rusiji. Ostaatom Sveetoga Riimskog Caarstva i dalje vladaju Habsburgovci (Franjo II.), Španjolsku ostaje kraljevinom (Ferdinand VII.), a Rusija carevinom (Nikola I.). “Muudre glaave”, (od povjereenja onih prikrivenih) sastaju se u Beeču (“da se Habsburgovci ne dosjete”) i crtaju nove zemljovide - nove državne meede.

Dvaa velika caarstva ne pronicu (možda tek naslućuju) da su sad oni na reedu. No, oba drže da su još uvijek dostatno moćna oduprieti se vanjskom i unutarnjem neprijatelju. I kad su, uskoro, bile “kaarte od-krivene” i stavljene na stol, Austro-Ugarska Monarhija - Habsburgovci (XIII. st. - 1918. g.) i Caarska Rusija - Romanovi (1613.-1917. g.) odbijaju prikloniti se, odnosno, pokoriti se novim “arhitektonskim riešenjima”. Tada su za njihovo rušenje smišljeni zasebni projekti u pakeetu sveobćega plaana.

Razprava . . .

Sveeto Riimsko Caarstvo svelo se je tieekom XIX. stoljeća (poslie Napoleonovih ratnih poohoda i izplaniiranih unutarnjih suukooba) na **Austro-Ugarsku Monarhiju** (1867. g.) s carom-kraaljom Franjom Josipom I. Habsburžka dinastija se još kruuto opire globalnim moćnicima.

No još prie *Naagodbe* je projekt nutarnje razgradnje - “nacionalni preporodi” - donio svoje plodove (kulminiira “revoluucijom 1848. g.). Ugarska se pokušava odcieepiti od Caarstva, ali hrvatski baan J. Jelačić too spriečava. Slieede koobne “jugo”-posliedice za Hrvatsku po “meceeni”-biskupu - izvršitelju (i boorcu protiv Istine u Otčevnoj zapoviedi: *NJega slućajte!*) Daljnji tieek je, više-manje, svima poznat: izravno pripojeeenje (Austriji) hrvatskoga ozemlja po oslobodeenju od Turaka (*aneksija BiH*), (samo?)ubojstvo prvoga priestolonaasliednika (siina, Rudolfa, i M. Večere, 1889 g.); ubojstvo drugoga priestolonaasliednika i njegove žene (F. Ferdinand i Sofija, 1914. g. u Sarajevu), pa I. svietski rat, car-kraalj Karlo IV. (1916.-1918. g.) i njegovo povlaaćenje da bi spaa-sio život i obijtelji, kao i Austriju od veće štete (tj. uzćuuvao ono što je preostalo od nekadašnjega Caarstva!).

Poviestničari kadkad govore o posliednjemu dobu Otomanskoga Caarstva i njegovoj propasti te komadanju kao o *Mrtvacu na Bosporu*, ali bi sličan množinski termin (*na Dunavu*) još više odgovaraao onomu što se sbilo sa Sveetim Riimskim Caarstvom te Austro-Ugarskom Monarhijom.

Razprava . . .

Rusko Caarstvo je ipak drugačiji slučaj sbog pravoslavlja, već odijeljenoga od Crkve i državno ustrojenoga, pa nii'je glavni protivnik novomu svietskom ustrojstvu. Katarijina Velika je čak prihvatila neke "darove prosvietiteljske", ali znatnih društvenih poomaka nii'je bilo. Ni carevi Pavao (siin) ni unuk (Aleksandar I.) nii'su uvodili "željene" promiene. I eto *europskoga Cromwella* - Napoleona izvršitelja - da i u Rusiji ubrza pa, ako uzmogne, i dovrši dobivenu zadaću! Znaamo kako je prošao. No poslie toga, Rusiji se *ne'daa miira ni spokoja*! Iako je ukinula kmetstvo, razvlaači ju se i izcrpljuje provokatiivnim suukobima i ratovima - od Poljske do Aljaske, od Krima do Sahalina. A iznutra, pokrenuto školstvo i naobrazbu sabotiiraju ("piila naopako"! *revolucionari anarhisti*). Ubijen je i car Aleksandar II. Ruje se toliko drzko, opako i nesmiljeno da se pod tobožnjom pomoć bolesnomo dietetu razaara caarska obijtelj iznutra (Rasputin). Pa se sklaapa, ali ubrzo i razpada, europski *Trocaarski Saavez*. A završni prsten u tomu krvavu laancu jest rat protiv "dalekoga" Japaana i, dakako, teežki pooraz, dok u isto vrieeme novi okrutni izvršitelj V.L Lenjin udara na saamo srđce Ruskoga Caarstva (1905. g.). Iako je "tereen pripremljen" (ideološki, financijski i kadrovski¹⁰), izvršitelj ne uzpieeva jer je, držim, "radnička klasa" bila neizkusna (nedovoljno zavedena "agitpropom"), a još nii'je bila ni dostatno broojna za tako širok i sveobuhvatan prevrat. No taaj je pokušaj postao izvrstnim maamcem za najveću globalno-političku smicalicu što ga je caarska Rusija zagrizla:. Da, to je saavez ANTANTA (1907. g.). Naime, izcrpljujuć i voojno napadajuć jediinoga logički i stvaarno mogućega saaveznika, Austro-Ugarsku Monarhiju, posve je izcrpila i svoju preostalu snaagu kojom je mogla sprieectii drugi, podmukli i jači, udarac u vlastito srđce. Dok Italija u ovoj globalnoj igri, po "duugu", preokreće barjak, a Amerika se ubacuje u krvavi piir, blindiirani vaagon se kotrlja iz (vasda) "neutralne" Švicarske¹¹ prema Sankt Peterburgu. U njemu je onaj isti izvršitelj iz 1905. godine. Ovaj put će uzpieti.

Razprava . . .

Uzalud je kroz šest mjeseci (sviibanj - listopad A.D, 1917.) Goospa u Fatimi (posred gotovo, po nižim masonskim izvršiteljima, razkatoličena Portugala) opominjala i upozoraavala na ono što će se sbiti u Rusiji! Rusko Caarstvo je palo da više ne uzstane, a dinastija Romanovih je

¹⁰Obvezatno pročitati djelo ili, barem, pogledati slikokaz ili kazališnu predstavu *Guslaač na krovu!*

¹¹Zdravograzumski se nameće pretpostavka da je kroz nekoliko stoljeeća u njooj (kalvinističkoj!) bio smješten "glavni stožer".

tada okrutno i podpuno iztriebljena. (Pa i carova brata Mihajla, kojega se je caarska obitelj bila odrekla i koji više niti je imao naasljedno pravo na krunu, boljševici su okrutno smaknuli još prije nego li caarsku obitelj!)

Lenjina je naslijedio još gori psihopatski izvršitelj (J.V. Staljin), koji je u redovitim razmacima (sve do svoje smrti) "skidao koru", a najstrašnija njegova "ostavština" je *Gladomor* u Ukrajini - najveći namjerno izazvan pomor civilnoga pučanstva (7-8 milijuna glada umorenih ljudi, uz pojavak stravičnoga kanibalizma). Goorka je i slabo poznata činjenica da je praktično umijeo o "utjecaju krumpira na demografsku i migracijsku političku praksu"¹² proučio i preuzeo od Engleza (nadircima u vrijeme cca. 1840.-1890., posebice 1847. g.).

Strahotna okrutnost i planska dosljednost, po kojima su počinjeni navedeni pojedinačni i masovni zločini, ukazuje na podpuno odbacivanje Božjih Zapovijedi i na žestoku mržnju (prema istinskoj Kristovoj Crkvi) u glavama i srcima ne samo izvršitelja, nego i naredbodaavaca kao i "arhitekata". Dodamo li tomu podmuku ideološku radu na posvemašnjoj relativizaciji, pa i izkrivljenju, temeljnih ljudskih načela (o nasranostima, pobačaju, eutanaziji ...), doista se nameće zaključak da je Novi Viek do srži prožet onim što mnogi nazivaju *s(a)mrtnom kulturom*, a izpravno bi bilo nazvati ju *protukulturom* jer poništava sve ono što čovjeka uzvisuje i usmjeruje prema Stvoritelju.

¹²Slično, ali ne tako ni toliko pogubno, utjecala je (namjerno izazvana) bolest vinove loze u europskomu Sredozemlju: - lozin žiloder filoksera). Sljedila je masovna emigracija u Ameriku(e). Jer, "novi svijet" je postao "praznim prostorom" kad su europski kolonizatori gotovo posve iztriebelili domoćce. A bez poslušnoga raadništva (koje nema inoga izbora!) nema novoga bogaćenja!

V. NOVA ISRAELSKA DRŽAVA

Nadovezujući se na prvu rečenicu u čitavomu razmaćaranju, valja, prije svega, utemeljeno, otvoreno i izkreno reći i priznati sljedeće: Židovi su naarod koji je najviše zadužio čovječanstvo. Prvo i najvažnije, preneli su svietu vjeru (i djelomičnu spoznaju) u jediinoga praavoga, žiivoga i istinitoga Boga, i drugo, najvriednija umjetnička i znanstvena dostignuća, raazmjerno procjenjujući, djela su židovskih umjetnika i zmamstvenika. O domišljatosti, snalažljivosti i spretnosti židovskih trgovaca, novčara i poduzetnika da i ne govorimo! Tim više zaslužuju priznanje, jer su tiekom predhodnih devetnaest stoljeća, bez vlastite države, žiivjeli razasuti, i ne baš svagdje “omiljeni”, po cieeloj Europi, Maaloj Aaziji i na Blizkomu Iztoku.

Sljedećih nekoliko misli o oodnosu židovstva i kršćanstva će se, možda, nekomu učiniti kao nepotriebna digresija, ali držim vaažnim da ih se otvoreno iznese.

Prvo, najkraće rečeno, kršćanstvo je nadopunjeno (*izpunjeno*) židovstvo, i po tomu su Židovi, doista, kršćanima njihova starija braća.

Drugo, klica poviestnoga “antagonizma” između Židova i kršćana iznikla je među Židovima. Naime, prvi kršćani su bili maahom Židovi¹³, pa dakle, nii’su kršćani odbacili židovstvo (već su ga nadopunili!), nego su Židovi nekršćani odbacili krašćanstvo.

Nadalje, kako god i koliko god ju neki nijeekali, ova istina je nepo-bitna: Božji Izabrani Naarod - Židovi sklopio je (nadopunio svooj Staari Saavez) i Novi Saavez s Bogom. Jer, na Pilatovo “praavdanje”: *Nevin sam od krvi ove. Vii se pazite!* čujemo jednoglasni odgovor: *Krv Njegova na’naas i na dietcu našu!* Dakle, iako su odbacili Isusa kao Mesiju, prihvatili¹⁴ su Ga kao Odkupitelja i Odkupninu Too je **za Židove** bilo neobhodno, jer se **postojeći** saavez ili ugovor smje mieenjati ili nadopunjaavati samo ako too prihvate obje (sve) “ugovorne stranke”. Drugim riečima, Gospodin (ovlašten od Očca - *Preobraženje* - i u jedijnstvu s Oččevom voljom) saam, po svoomu neizmjernom milosrđu, odkupljuje sve naarode osim Židova, a Židove - i s njihovom privolom.

¹³Tek sveeti Pavao evangeliziiira i nežidove - pogane!

¹⁴Argument da u tomu času nii’su znali što govore (u židovstvu) ne prolazi. Naime, dostatno je prisjetiti se kako je Jakov (smišljenom prievarem!) “ukrao” oččev (Izakov) naasliedni blagoslov, koji je triebao pripasti prvorođencu - Ezavu. Pa i kad je doznao za prievaru, Izak više nii’je mogao poništiti svooj blagoslov daan Jakovu.

Poslije razseljeenja (70-tih godiina I. stoljeća), židovske zajednice, malobrojne i razasute po Riimskom Caarstvu, saame se “društveno odijeljuju” (izoliraju, getoiziraju - “sukladno” Staaaromu Saavezu) od suusjednoga (domicilnog) **poganskoga** svieeta, te svoju vjeru prakticiraju u skrovitosti. Too im, s druge straane, jaća svieest o nuždnosti uza-jamne pomoći i svekolike solidaarnosti. Napokon, neki će me razumjeti (ali mnogi neeće!) kad uztvrdim da Židovi, ukorienjeni u Staari Saavez, ne priznaavajući onaj Novi, misle da, doslovno, “drže Boga za riece”.

Razprava . . .

Posve je prirodno da želja i teežnja židovskoga naaroda za obnovom svoje države nikad nii’je zgasla, nego se i pojačavala s povećanjem njihove financijske moći. i nadržavnoga političkog utjecaja. Too je moguće jasno pratiti unatrag od sredine XX. do sredine XVIII. stoljeća (pa onda prema sadašnjosti).

Pritom se neizbježno nameću mnoga piitanja. Postavit ću tek njiih nekoliko.

1. Tko je skoro pa odmah prihvatio i praktično provodio Marxovu komunističku ideologiju diiljem ciece Europe (pa i preko Atlantika)?
2. Zašto je po ukijidanju kmetstva u Rusiji tadašnji car zabraanio Židovima kuupnju plemstvu oduzetoga zemljišta i uvelike obstruirao njihovo školanje i naobrazbu? (Od mnogih sam bio čuo stereotipan odgovor, tj. da je uuzrok tomu biila osobna netrpeljivost i zaavist, čak i mržnja na Židove, a onda sam doznao za svjedočenje upuućenoga caarskog službenika, da se je raadilo o spriećavanju rastuće gospodarske snaage i dodatnoga brzog bogaćenja, jer da su baš Židovi biili glavni kolovođe u neredima i pobunama na europskomu dieelu Ruskoga Caarstva.)
3. Tko stoji iza obiju Lenjinovih “revolucionarnih poohoda” na caarsku Rusiju? (Od koga mu obilna gospodarska podpora i enormna financijska pomoć?
4. Što se je htjelo postići onim stravičnim *Gladomorom* u Ukrajini? Korelacija s njim daaje nasluutiti da je bezumno i iracionalno arijevsko-nacističko ratno ludilo postalo pokrićem za racionalno sredstvo - nesmiljeni progon židovskoga naaroda u Europi - s drugim ciljem.
5. Tko je posijao podjelu i netrpeljivost te logistički pomaagao “revolucionare” u bratoubilačkomu španjolskom ratu?
6. Tko je i zašto u NJemačkoj (evo, vraatismo se na početak - u Lutherovu postojbinu!) do absolutne vlasti doveo psihopatskoga monstruma (i njemu srodnu skupinu), držao ga podalje od svakoga razumna utjecaja te ga (i ideološki) usmjerio na obć rat i na masovni stravični zločin - *Holokaust*?

Iza toga je, nužno, morala stajati ogromna financijska podpora i moćna globalna (taajna) politička podrška. Jer, sjetimo se, NJemačka je tada bila posve osiromašena i preko glave zadužena, svieet je bio “pogodio” dotad neviđeni *gospodarski slom* u kojemu su milijuni ljudi, među njima i mnogi veoma imućni i bogati, pali na prosjački štaap, ali njihovo “izgubljeno” bogatstvo ni’je izparilo nego se je prelilo u riznice nekolicine najbogatijih bankarskih obitelji - budućih ratnih financijera.

I zašto su, usred ratnih operacija i strhotnih civilnih straadanja, saaveznički bombarderi masovno i bezčutno razarali gradove u kojima se proizvodila hrana, a zaobilazili područja i gradove u kojima se je proizvodilo oružje¹⁵? (Zar je rat sa svim popratnim strahotama tribao trajati toliko koliko je bilo planirano?!) A kad je NJemačka “izplatila duug”, uslieedio je obnoviteljski *Marshalov Plan*!

7. Zašto nacistička NJemačka ni’je ni pomišljala da sebi pripoji (kao Austriju, Sudet ...) i Švicarsku (ili barem njezin “njemački” dio)?

Da bi se čitav scenarij zamaglio i zamrsio u nerazmrsivo klupko, u “igru” su bili upleteni i talijanski fašizam i (naivni?) japanski imperijalizam! Drugi Svjetski Rat u režiranu kaosu je mogao početi, a u njegovoj krvavoj magli i sva ona “šumska” i logorska zvierstva - straava, užas i razčovječenje.

Napokon, a zapravo prije svega, mora se jasno i iskreno odgovoriti na ovo pitanje: Tko je i kako “(od)kupio” *Palestinu* dok se rušilo Otomansko Carstvo? (Britansko vojni zauzeće palestinskoga ozemlja 1917./18. g. je tek čin faktičnoga teritorijalnoga osiguranja za buduću israelsku državu!)

Doseljavanje (preseljavanja) u valovima - odakle su pridošlice i što je tomu predhodilo? Židovi u euopskim državama su bili, prosječno procjenjujući, znatno imućniji od ostaloga stanovništva. Štoviše, mnogi su bili bogati industrijanci, spretni trgovci, vrstni zanatlije i obrtnici te vrhunski umjetnici i znanstvenici. I nesebično su se međusobno pomagali.

Razprava ...

Palestina, odnosno, ozemlje današnje israelske države, bila je krajem XIX. stoljeća dieelom tadašnje “pokrajina” *Sirije* u sastavu Otomanskoga Carstva. Nastanjivalo ju je oko pola milijuna Araaba te oko pedeset tisuća kršćana i oko dvadesetipet tisuća Židova.

¹⁵Važno bi bilo (do)znati koliko je, te gdje i kada, zrakoplovnim bombardiranjem (s obiju strana) u II. svjetskom ratu bilo pogodoeno bankarskih zgraada.

U osvit XX. stoljeca započela je operativna provedba daavno pripremljenoga plana: "Odkup" povištnoga područja te žurno naseljavanje - bez obzira, tako se i sbilo, na cieniu (tuđu i vlastitu!).

Preostaje proučiti te razumjeti što nam pokazuju statistički podatci (kronološki) o promienama demografske strukture na palestinskomu ozemlju od kraja XIX. do sredine XX. stoljeća (1882. - 1948. g.).

Razprava . . .

VI. O UROTNİČKIM TEORIJAMA

Kad god se naiđe na traag globalnomu zlodjelu, koje je u jaavnosti (pooviesti, meedijima ...) prikazano, pa i prihvaćeno, kao dobro djelo ili naapredak, i kad se taaj traag počne zdravorazumski i otvoreno slieediti, oglaase se (profesionalne) “muudre soove” uvjeraavajući jaavnost da oni što traagaju i razodkrivaju “zametene puute” mii’su istinoljubci ve/zadrti kovaači neutemeljenih i budalastih ili bezsmislenih urotničkih teorija.

No, ne’davši se smesti hiimbom i zavodljivošću (zapravo, izpraznošću takvih “prosvietiteelja”), poslie poomna čitanja barem dieela od onoga što su napiisali, primjerice, A. Huxley i G. Orwell, mnogi pojmovi i “moderna” struujanja (“trendovi”) postaju jasnijima.

A da bi se magla posve digla, nužno je pročitati najvažnija djela najvećega novoviekovnog uuma - G.K. Chestertona. Njegove blistave miisli i točni zdravorazumski zaaključci te, nadasve, prooročki glaas, ukazuju na stvaarne urotnike i praave uroote.

Oon upozoruje na “globalnu teoriju i praksu”, tj. na sveobću rabotu, i dielimice ju razkrinkaava. Zato ga se taaji i njegovo djelo prešućuje (“me talasaj!” - veli doskočica), pa i ne proučava na sveučilištima.

Razprava ...

Tko su praavi urotniici (“zavjereniici”, “arhitekti”) i tko smišlja te podmeće i u jaavnosti razglasuje tzv. urotničke teorije, ve/ pomalo odkriiva, a i odkrit će (s dodatnim podaaćima), gle čuda!, upravo ono što bi ih trebalo skriti - umjetna pamet (tzv. AI, a bolje bi bilo “hej-haj!” - po hrvatski!).

Izmišljena i pripravljena da bude “spoznajno sito” (na koje se iztresa vreća svakojaki informaacija i dezinformaacija) za odabrane i upuućene “svietlonoše”, a da nemisleću svietinu smućuje i obmanjuje, ona bezčutnom hlaadnom logikom ukazuje na “tanke crvene niit” što povezuju današnje događaje s (i stoljećima) dalekim poviestnim sbiivanjima.

Pa i ono što sada nazivaju “straahom od umjetne pameti” nii’je došlo od oniih nemislećih, nego im je too podmetnuto od “inženjeera-izršitelja” sbog opaasnosti i stvaarnoga straaha da se ne razodkriju djela i rabota oniih skrivenih. Naime, strukturna manjkavost, pa i nedostaatak, umjetne pameti jest u tomu što su joj “oči samo na za-atiljku”, tj. da ona (za sada) izvrstno “vidi” (kroz) prošlost, ali je i gore nego “črava” za budućnost.

Ono čega se doista treba bojati jesu “državni” oodgoj (kroz naobrazbu) naše dietce i mlaadeži i poplava svakojakih sveučilišta i veleučilišta diiljem sveeta. Too su nebrojene (mega-)“tvoornice” iz kojih izlaze

mlaadi ljuudi koji umju izvrstno raaditi, ali više ne znaju zdravorazumski razmišljati. Njihove životne odluke nee'će ovisti o slobodnoj volji ili o saavjesti, nego o procieni dobivenoj od umjetne pameti. A onda se masovnoj manipulaaciji ne vidi kraaj!

Razpravu (o urotničkim teorijama i umjetnoj pameti) ne nudim, jer o razumskom razčovjećenju neema smiisla (razumno!) razpraavljati. Neka o tomu "razpraavljaju" međuuse - strojevi!

Za kraaj, o sadašnjosti i budućnosti (A.D. 1949, -) tek toliko da će "razbuuđeni Iztok naplaatiti dugove teežko bolestnomu Zaapadu". Jer dugovi su veliki i broojni, i najbolje bi biilo da ih Zaapad što prie prizna te saam dragovoljno podmiiri.

Nikica Uglešić/
ul. Sv. Ante 9
23287 Veli Rāt
Hrvatska (Croatia)

Dodaatak (P.S.)

VII. HRVATSKA TIEKOM XIX. I XX. STOLJEĆA

O sbiivanjima u Hrvatskoj, u ovim razmaatranjima, tek smo ponešto natuknuli na nekoliko mjesta. Dva su razloga za to da o njima kaažemo malo više:

- prvi, jer se raadi o nama, da bismo shvatil isto se je sibivalo i zašto se je onako sbiivalo;
- drugi, jer naš poviestni tiek (premda tek "sitnica" što nadopunjuje globalnu sliku) u mnogoćemu potvrđuje izpravnost naših razmaatraanja o ukupnim sbiivanjima u Europi.

Valjalo bi, dakako, najprije podrobnije razmotriti četiri stoljeeća dok smo krvaarili kao neprobojni *Antemurale Christianitatis*. I zašto nas osmanlijska sila nii'je uzpjela svlaadati ni pregaziti. Da, izgubili smo veoma mnogo našega ozemlja i životnoga proostora, pa danas izgledamo poput pereca, ali, uzprkos svemu, *kršćansko predziide* je, s Božjom pomoću, izdržalo i obstalo. No, o tomu sada nee'ćemo.

Oovdje ćemo se usredotočiti na najvažnija sbiivanja u Hrvatskoj i u izravnoj svezi s Hrvatskom tiekom XIX. i XX. stoljeća.

Poslie Napoleonova neuzpjeha da poruši (silom izvana) Austro-Ugarsku Monarhiju i Caarsku Risiju, globalni arhitekti priređuju zasebne projekte za razaaaranje tiih dvaju jaako uzdrmanih, ali ipak prežijivjelih impeerija (v. IV.). Temeljo im je polazište: Raazdor iznutra.

Poodimo reedom vriemenskim tiekom navodeći ključna sbiivanja:

- *Iliirski Preporod* - izvana osmišljeno buđenje i oblikovanje naardne (samo)svieesti o posebnosti, vriednosti i mogućoj vlastitioj samodostatnosti
- nii'je potaknut ni podupiran i pomaagan radi hrvatske dobrobiti, nego da se razgraadi šira zajednica: A-U Monarhija. Taa isti se scenarij provodi u Mađarskoj i Češkoj!
- Vrhunac tiih uzporednih sbiivanja i previranja jest mađarsko *odciepljenje* g. 1848.
- Tada se događa nešto što zacrtaava hrvatsku državno-nacionalnu budućnost za sljedećih stotinu i pedeset godiina: Hrvatski vojskovođa Josip Jelačić zapriećaava gotovo već ostvaaren projekt o rušenju A-U Monarhije. Naime, oon, prisegnuto odan hrvatskomu kraalju i austrijskomu caru, s malobrojnomo (većinom pričuvnom, "amaterskom") hrvatskom voojskom prielazi Muuru i pod caarskim barjakom zaustavlja i i suzbija "mađarsku revoluciju". Potom oon s odabranom

jedinicom hita u Beeč, razbija domaće “podplaačene izdajnike”, te spasava Caarstvo od kolapsa.

Svaki Hrvaat bi morao pročitati i dobro zapamtiti što je (u svezi s tiim i takvim slomom “A-U-projekta”) o Hrvaatima i njihovoj državi (na)piisao *Marxov potрка* (F. Engels⁹!

Arhitekti tada, u svomu novom “A-U-projektu” *odpisuju* Hrvatsku, te se okreću se novonastaloj državi - Srbiji! A veliki junaak i hrvatski baan J. Jelačić/plaaču straašnu cieenu - osobnu i objiteljsku. *Oni* doista ne praaštaju!

Za provedbu novoga projekta - *Jugoslaavije* - biiraju, kao “izvršitelja”, (opet, *da se Vlasi ne dosjete!*) hrvatskoga biskupa koji, zamislite!, osniiva JAZU godine 1861. (Tee iste godine ustanovljena je, naasilno, i po prvi put, Italija kao država!) Pritom ga toliko obilato novčano podupiru da oon postaje najvećim, uobće, *mecēenom* na hrvatskomu vjerskom i kolturnom polju. (A uzput, kao *slobodno* misleći intelektualac, osporava paapinu nezabludivost u vjerskim i moralnim dvojnama!)

Samo je ostroumni A. Starčević nasluutio “što se iza brda vaalja”. Ali njegova hraabra i uporna naastojanja bijahu preslaba da bi uzpjela razoblićiti skrivenoga neprijatelja i spriečiti ostvarenje njihova *jugo-projekta*. Tiim teže, jer su lukavi demagozi, prikriivajući praavi cilj, glavnu opaasnost “vidjeli” u namještenoj *mađar(on)izgaciji*.

Priprava je bila sveobuhvatna i ciljala je, od saamoga početka, na nacionalne temelje - Hrvatski Jezik (koji je već bio dobro standardiziran po *Ilircima*) i naarodnu pripadnost:

- zatire se hrvatski pravopis, mieenja gramatika (1892. g.), udara na leksik ...;

- privilegijama i obećanjima primamljuje se hrvatsko pravoslavno stanovništvo (Morlake, Vlahe ...) da se proglaasi srbskim, a tuu “špoorku rabotu” (uz iino političko i kulturno rovaarenje) podmuuklo i vješto obavlja Srbska Pravoslavna Crkva (čak i daan danas!).

- krvavi dio zadanoga projekta: obavlja, dakako, Srbija: ubojstvo A-U priestolonaasliednika i njegove žene u Sarajevu¹⁶

Izprovocirani Habsburgovci objavljuju rat Srbiji, a baš je too ono što su planeeri htjeli. Započinje I. Svietski Rat, u dirigiiranu krvavu meetežu kojega padaju dva posliednja europska caarstva.

Vraatimo se Hrvatskoj! *Jugoslavenski odbor* (u Londonu -sic!) *udaaje hrvatsku nevjestu u smrtonosni braak (“zagrljaj”) sa Srbujom*. (F. Supilo je, doduše, odmah potom “progledao”, ali već je bilo kasno!)

¹⁶Krupne političke pogieške bile su odluka 1878. g., pa provedba 1908. g., o izravnomu pripojenju BiH-e A-U-monarhiji (a ne posredno - i poviestno pravedno - preko Hrvatske, koja je samo koju deceniju prie spaasila Monarhiju). Oovdje se je too Habsburgovcima teežko, i doslovno, “obila o glaavu”.

Uzalud je S. Radić upozoravao: *Ne srljajte kao guske u maglu!* Slieedi desetljeće njegove neustrašive demokratske političke borbe za hrvatsku ravnopravnost i oon u njooj polaaže svooj život za Hrvatsku. (A njegov naasliednik, nažalost, bijaše tek blieeda sjena velikoga predhodnika!)

Slieedi *golub na graani* - banovina Hrvatska, pa II. Svjetski Rat. A Radićev naasliednik nema hraabrosti (ili je, moguće, bio priseegnut na poslušnost sebi nadređenomu?) da preuzme državnu vlast za koju se neprestance bori. Tada vlast u ruke dobiva politički zanemariva skupina nacističkih poslušnika. Učestale Stepinčeve prosvjede i upozorenja ne pomažu. Posljedice su nam dobro poznate. Raazmjerno najveć¹⁷ europski krvolok-izvršitelj preuzima vlast. Hrvati su plaćili svoj *danak u krvi* i u mnogočemu inom: “glavnicu” (1945. g.), a “kamaate” sve do 1990. g.

I baš kad se činilo da je teroru i podjarmljivanju došao kraj i da se nazire sloboda, Hrvatsku stiže zaoključni dio *Engelsove kletve*. Sad je čas, odlučuju SANU i SPC da se ostvari projekt *Velika Srbija*: Pokoriti i zatrti sve neserbsko do Slovenije. (Triebe se sjetiti što je bilo snašlo “poturice” u Srbiji po povlačenju osmanlijske sile!) Na vrieeme su bili pripremili i na vlast doveli požarevačkoga psihopata za izvršitelja. Naadam se da se nii’je zaboravilo uvodno mahnitanje njegovih “čeeta” po Hrvatskoj i BiH-i (o Kosovu i Vojvodini da i ne govorimo) uz gromoglasno sboorno “mitingaško” urlikanje: *Ovo je Srbija! Ovo je Srbija!* Uz too je redovito išlo zastrašivanje i teroriziranje mjestnoga puuka. A “demokratski svet” je šutao.

Razoružana Hrvatska je divljački napadnuta. A, zamislite, u tomu sudbonosnom času “našao se” Hrvat koji u UN-ima uzpjeva izvoditi zabranu na nabavku oružja Hrvatskoj da bi se, bar donekle, mogla (o)braaniti!

Ali, uzprkos svemu, dogodilo se čudo: S Božjom pomoću i prije neviđenim zajedništvom te hraabrošću i vještinom hrvatskih branitelja, posramili smo svjetske moćnike! Hrvatska država je obraanjena, oslobođena i, napokon, priznata. Tko njoome (taajno) *operativno* upravlja nazire se po (jaavnoj) *pričuvi*. Kako se “demokracija” svieetom širi, tako niču bezbožni kvazihumanitarni *klubovi*: *promatrači, kotrljaanci, lavič¹⁸*, ... O državnim novcem poticanim protuprirodnim i nastranim udrugama da i ne govorimo!

¹⁷Oko deset posto hrvatskoga pučanstva je pod njegovom komandom brutalno pobijeno!

¹⁸*Nogom čes gaziti lava i ljuticu, zgazit čes laviču i zmiju.* (Ps 91/90)